

LO POM DE FLORS

DEDICAT

als concurrents al concert que dona la Societat de aquest nom en lo

CENTRO SANJUSTENSE

EN CELEBRITAT DE LA FESTA MAJOR

PROGRAMA

CORO: LO POM DE FLORS

Director

D. JOAN CRISTIA

ORQUESTA DEL SR. ESCALAS

Director

D. FRANCESCH RODÓ

PRIMERA PART

1. ^{er}	Sinfonía	La Delicia	de Escalas.
2. ^{on}	Pastorella corejada	Lo Pom de Flors	de Clavé.
3. ^{er}	Fantasia de clarinet		de Mester.
4. ^{rt}	Coro descriptiu á vers solas	La Festa del Poble	de Cristia.
5. ^{nt}	Gran cantata	A la Musa Catalana	de Ribera.

SEGONA PART

1. ^{er}	Cantata dedicada á la memoria de Clavé	Lo Cantor del Poble	de Goula.
2. ^{on}	Sinfonía	La Euterpense	de Manent.
3. ^{er}	Barcarola á veus solas	Los Pescadors	de Clavé.
4. ^{rt}	Polka de cornet		de Arban.
5. ^{nt}	Rigodon bélich	Los Nets dels Almogávers	de Clavé.

LO POM DE FLORS

Nou estius fa que corrent per lo jardí del art, cad' any vos presentém las millors flors aplegadas en un pom, las mes escullidas del immens verger que 'ns llegá pera conreuharlo, aquell malhaurat mestre, cual esperit avuy gosa de la vida eterna, llumenat per l' esplendent sol de la immortalitat.

Com á bons deixebles de qui 'ns doná tan bella educació artística, nos complavém en aytal diada en recordarlo, que fora ingràtitut en los més hermosos esplays de nostra alegria, oblidarnos de qui feu bategar nostre cor ab las dolas armonías que brollaren de sa ment privilegiada.

Y com som tan entussiasistas de la seva obra civilisadora, per aixó vos preguém que compartiu ab nosaltres la admiració que 'ns despertan sos cants que tan bé s' agermanan ab la terra catalana, puig que mes que un home de frágil llot com nosaltres mateixos, semblá en Clavé la encarnació del ánima de Catalunya ab la terrenal materia que pren forma humana.

Estém, donchs, agrauidíssims de vostra constancia, de vostra predilecció, de vostre favor; nou anys fa que la nostra veu troba bella concordancia en vostres cors, nou anys que 'ns apleguém aquí vestits de festa, ab la cara riallera y ab los ulls brillants de ditxa, nou anys que vos presentém nostre humil POM DE FLORS, com tribut á la memoria del imponderable cantor en Joseph Anselm Clavé, com present á cuants nos alenteu en nostra carrera musical, y com obsequi als indulgents forasters que venen á honrarnos cad' any en los jorns de festa major.

Ab quín goig vos dona la benvin
 çuda

Lo Pom de Flors.

SEBASTIÀ CATALÁ

En lo millor de sa vida, cuan li comensava á sonriurer un pervenir ple de ditxa y de felicitat, baixá á la tomba, lo dia 27 de Septiembre del any passat, lo nostre malaguanyat amich y consoci, en Sebastiá Catalá.

Fundador del CENTRE SANJUSTENCH, y del coro LO POM DE FLORS, tenian en ell abduas corporacions, un dels mes fermes puntals, un puntal d' aquells que no cedeix per mes grans que sian las contrarietats y que per lo contrari, mes se fortifican com mes imminent veuhen lo perill.

Era tal lo seu entussiasme per la idea d' en Clavé, que la seva assiduitat en assistir als ensajos, be podia servir de model als novells coristas que fan seva la herencia que 'ns llegá aquell immortal músich-poeta.

Son carácter franch, la sinceritat de son tracte, y la familiaritat en la conversació, feyan que possehís las simpatías de cuants havian tingut la fortuna de compartir ab sa amigable companyia.

Ai descendir á la tomba, deixá en Catalá un vuit que dificilment omplirém, y ab sa ausencia, lo CENTRE perdé un bon soci; Lo POM DE FLORS, lo mes constant corista; sos companys, un verdader amich; sa familia un qu' era tan bon pare com bon espós, y la societat un home honrat dels que per desgracia avuy tan escassejan.

Lo POM DE FLORS, al trovarlo á faltar en aquesta diada, just es que demostrí son dol per tan sensible pérdua, formant de sos recorts un verdader *pom de semprevivas*.

SONET

A D. Gaspar Madozell.

L' aucell festiu per dintre l' espessura,
 sos cántichs plens d' amor al cel envia

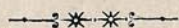
y dona al oreig suau gret i armonia
lo riu serpejador que dols mormura.

La papallona, plena de ternura,
alatejant de flor en flor fa via
besant las ab amor, y ab sa porfia
als cors inspira la passió mes pura.

Preludi grat de ditxa benhaurada;
de pur amor que nova vida dona
cuan l'alegría als cors se manifesta.

Y es que unint lo ser pleu en eixa diada,
lo riu, l'auce!, la flor, la papellona...
tots saludan ab goig aquesta festa.

E. BENAGES.

LA FESTA MAJOR

IV.

LA NIT.

—Mira, noya, quin efecte que fa l'envelat: sembla una capsula eléctrica, un cuadro de llum. Los Mossos y 'ls Civils fan fer lloch als que s'apilan á la entrada. Ten conte que no 's matxuquin las faldillas de seda: un sech desseguida s'hi coneix. ¡Ola, Pauet! Ets de la comissió; té, si vols las targetas. —No cal! Si no 'ns coneguessem! —Te, te, que á mí 'm farian nosa á la butxaca. Aném, noyas, no fos cas que 'ns haguessem d'estar drets. Reira de bet sentada! Estich enlluhernat; hi ha mes llums que al ofici del matí. Aixó sembla un palacio. Crech que 'ns hem anat á Barcelona. Quins miralls, quins cortinatjes; mira allá al recó, una dona mitj peix y mitj persona. Son las sirenas que encantan als mariners. —Ja vinch, dona, deixam tocar aqueix cortinatje: ¡es de vellut! ¡Quin gasto! Ja 's veu que la malura no 'ns ha tocat encara las vinyas. Aquí estarém bé. ¡Oydá! Comensan la siufonia. Ja m'agrada: quinas galdas aquell de la trompa. ¡Tens rahó que bufa! ¡Quins caragols de bras fa aquell que está dret! Ara tocan tots. Quin soroll mes bonieh. S'ha acabat. Tot lo bó es curt. Ja picaría com los altres pero tinch por de

ferme mal á las mans. Apa, noya, que van á tocar lo primer vals. No desayris al que vinga á tréuret. Mira, l'hereu del mas s'acosta! Se dirigeix cap aquí. ¡Ay! ¡ay! ¿No ho veus, Maria? Ha tret la noya á ballar. ¿Qué dirán las pupil·las? ¡Quina enveja! *Nada*, si porta bons fins benvingut sia. Es una sort pera la nostra filla. Sembla que enrahonan moit afectats! Los *mátalas-callando*, cómo s'entenen... ¡Cuántas miradas! ¡cuántas rialletas, cuántos suspiros! ¿Qué 's dirán á cau d'orella 'ls balladors? Anéu á saberho, ¡tantas cosas poden dirse! Están tan sols en mitj de la gentada! No s'adonan de res, jo tinch por que fins n'hi ha que 's patonejan. No pregunteu pas quina hora es als que ballan, ni á las mares que pesan figas: si per acá digueuho als músichs que us responderán: Encara faltan tans balls. Son la única part positiva de la festa. Tot lo altre son fantasías, ilusiones, somnis. ¡Qui pensa en la vida voltant lo vals, gronxant l'americana, saltant la polca! Las horas pasan que un hom no se 'n adona. Quina recansa cuan las candelas s'acaban. L'últim ball. Alsa, noys, que se remata. Volteu, volteu! Quin ayre! Quin cop de faldillas! Quina llaugereta! Lo mateix que si ara comensessen. Ningú está cansat, ningú sent fadiga! Prou repetirian, en que fos doblat lo programa. No hi ha com la juventut; ja vindrá després lo repós, l'afany del treball pera tornarhi l'any vinent. No 'n faltarán may de joves; la gent se cambia que ningú se 'n adona. Sempre hi veureu los mateixos: sempre 's parlarán enamorats y no obstant los d'avuy no son los de deu anys enrera ni d'aquí deu anys los d'allavors serán los d'avuy. Pero qui s'hi enfonda! Som en dia de festa major y la alegría no s'ha d'entristir. —Vaja, 'ls músichs ja deixan los instruments. ¡Quina cara de son que fan! ¿y nosaltres? També: aquesta xicota está esparvillada. ¡Ola, hereu! ¿Vos heu divertit? Aixís m'agrada. ¿Vols dir que balla bé? No hi

ha res que dir si vols acompanyarnos. Passeu endavant que ja venim nosaltres. —Ves, Maria, com la mima! Te, ara vol que s' abrigui bé perquè te por del oreig de matinada. —Ja som fora del envelat. Allá darrera las montanyas cap á Barcelona comensa á clarejar. Al demunt nostre encara brillan las estrellas. Los galls cantan com si 's respinguessen los uns als altres. Quína olor fan las flors ab la rosada! Aixó reviva. No hi ha com llevarse dematí. Qué dich si encara no 'ns hem ficat al llit! Ja som á casa. Si, tinch la clau. Entra, hereu, que farás beguda. Ves, noya, pórtali 'l granatje y unas cuantas ametllas y carquinyolis. Pren la bona voluntat. Es de la vinya de cal Lluçàs, molt millor que de la de can Biosca, si be 'n cullim mes á la de la serra... Tens rahó, ja 'n parlarém cuan vullguis. Vaja, adeu! Ves, noya, tanca la porta. —¿Vols dir, Maria, que será de vera? Aném, aném, á descansar, que avuy també es festa. —¿No ha entrat la noya? ¿Encara es á la porta? Sembla que anavan atrassats de conversa. ¡Ja ve! Si, tanca ab clau, ningú te de destorbarnos per ara. —¿Que l' hereu vindrá á parlar-me? Si 'ns trovém set ó vuit cops cada dia! Vaja, que vingui cuan vullgui; ¿qué fas ara? ¡A qué venen aquets alegroys? —Prou que ho entench; ja 'ns ho enrahonarém ab ta mara tot aixó, encara que ja sé que es del mateix modo de pensar meu. ¡Apa! á dormir; bona nit ó bon dia: com vullguen. Aquest any si que la festa major ha estat ben be festa per casa. Llástima que no tinguém una altra filla pera un altra hereu. Es veritat, no si guém ambiciosos. Acontentemnos ab lo que tenim y poguém conseguir treballant. Tot o demés son fantasias.

SIMON ALSINA Y CLOS.

LAS SOCIETATS CORALS

EN LAS FESTAS MAJORS DE CATALUNYA

Un dels elements que mes importan-

cia donan á nostras festas majors, es sens dupte la institució coral.

Cuan l' idea del immortal Clavé no estava tant arraigada com en nostres dias, cuan se trobava apenas un que altre coro en nostras agricolas poblacions, lo primer dia de la festa major, transcorria lánquít, sens alicient ni vida, puig apart del ofici en l' esglesia que se celebra ab mes ó menos pompa, lo foraster y fins lo mateix fill del poble, á pesar de son desitj de divertir-se, se veyen obligats á esperar lo dia vinent pera assistir al envelat ó al cassino pera disfrutar del ball que ab tant afany s' espera.

Aquella monótona tarde del primer dia, dava lloch á que molts s' encaulessin en sitis en que brillava l' or damunt de un panyo vert, y ab lo desitj de duplicar ó triplicar los diners que portavan á la butxaca, á voltas hi deixavan tot lo fruit de la suhor derramada durant l' any, recullint en cambi la desesperació que porta lo malestar en las familias y que moltas vegadas conduheix al crim.

Sentim esplicar, avuy encara, historias de molts hereus que en la festa major de tal ó cual poble, van perdre una gran part de la seva herencia, de propietaris que s' havian arruinat y de treballadors y sencills jornalers que enlluhernats per un grapat d' or que del joch se 'n havian endut, s' entregaren al vici pera caurer embrutits en lo fons de son llot.

Mes avuy, afortunadament, á mida que la civilisació avansa y l' instrucció 's propaga, van desapareixent aquellas fatídicas costums, per creurers l' home mes dignificat frecuentant centres ahont, si be de un modo indirecte, l' instrucció 's propaga.

Avans, la vigilia de la festa major lo jovent sols preguntava quin *pinco* tenia la banca. Avuy pregunta quin es lo mestre que dirigeix lo coro.

Avans, son desitj era saber si s' establiria la ruleta, los daus, ó 'l *monte*. Avuy s' entera de si 's cantarán *Las*

flors de Maig, Los Pescadors, ó Los Xiquets de Valls.

Gracias á la part que prenen las societats corals en las festas majors, la tarde del primer dia, molt lluny de transcórrer com avans monótona, passa alegre y felís, al igual que un pensament d' amor que forja nostra fantasia.

La del concert, es l' invitació mes justificada qu' es pot oferir al foraster que per son caràcter ó per sa edat, no pot divertir-se ballant un vals ó una americana.

Lo concert, dona ocasió als joves de la primera volada, á estarse sentats al costat de la promesa y á jurarse un amor pur que encare que sols siga per respecte á la diada que 'ls recorda aquell jurament, procuran no quebrantar-lo may mes l' un ni l' altre.

En lo joch, se sentian aquellas paraulas mal sonants é inmorals que embruteixen al home y degeneran son caràcter. En cambi en lo concert, s' esparjeixen per los àmbits del saló aquelles deleitosas armonías que extasian y captivan, aquelles armonías que 'ns transportan, com per encant, á las regions de lo desconegut.

Lo públich y 'ls coristas, fent de las duas una sola aspiració, gosan per igual.

Lo públich gosa ab los dolçíssims cants de la terra que li dedican los coristas y aquets per la seva part, gosan ab los aplausos del públich, ja que veuen en ells un llegendari premi als afanyos de durant un any de vigílies pera conseguir la millor execució de las composicions.

Las societats corals, componen un factor tan important en eixas festas, que ja varem dirho en altra época: *Una festa major de Catalunya, sense coros, es igual á un jardí sense flors.*

Procureu, donchs, conservar lo vostre POM, coristas de aquet Centre, ja que ab vostre concurs haveu conseguit que la festa major de Sant Just Desvern,

siga una de las mes renombradas d' aquest hermós Plá del Llobregat.

EUSSEBI BENAGERS.

Als amichs de LO POM DE FLORS

Avuy es per vosaltres,
tingueulo ple de goig;
enaltiu lo sant lema,
que du vostre penó.

Te vostre volgut poble,
característichs dons;
que la mare natura,
li ha prodigat á doll.

Al peu d' unas montanyas,
rublertas de verdor;
l' herbatje que s' hi cria,
fa flors de tots colors.

Per la part oposada,
lo Llobregat enfront;
que be poden gaudirvos;
puig pla y montanya sou.

Teniu unas fadrinas,
d' enamoradís port;
tan be espardenya portan
com las joyas millors.

En aqueixa encontrada,
feu la inauguració,
bandera enarbolantne,
de festas al entorn.

Un altre vehí poble,
cad' any, molt afanyós,
saltantvos la ventatje,
fa la festa major.

Vermellejant cireras,
ja ho fá á sabé á tothom;
la fa, y los altres pobles,
lo deixan anar sol.

Cad' any torna á probarho,
per Sants Senén y Abdón;
y li resulta sempre,
esclat de carreró.

L'inauguren vosaltres,
may Sant Feliu fa 'l sort,
Cornellá prompte esclata,
compareixent á glops;

L' un poble detrás l' altre,
la van celebrant tots;
y ab festa é intermedis,
n' arriba la tardor.

Las festas acabadas,
ningú 's mou de son lloch;
tots, l' any vinent esperan,
que comensen de nou.

Podeu ben envanirvos;
del Llobregatá pom,
forsós es reconeixer;
sou la primera flor

Flor d'ufanor de plana,
ab l'aroma de bosch;
que sobressurt hermosa,
com sent dels tanyes millors.

Mes ja prou de contallas,
que avuy no van enloch;
amichs, l' hora es ben vostra;
que os sia grat lo jorn.

L'afany vostre premihi,
l'aplauso de to'hom;
al entonar los coros
del immortal cantor.

De'l llegat d' aquell geni,
prou sé que 'n sou devots;
qui disputarlo vulgui,
ja hi sou de front á front.

Avant ab vostra empresa;
los enemichs son poch;
y fins molts perderian,
sent vostra la rahó.

No vull ja mes cansarvos;
canteu a tot estrop;
ressoni'l concert vostre,
del Llobregat entorn.

Desde ma llar volguda,
jo os dich ab tot bon cor;
Companys: felissa festa;
salut al Pom de Flors.

J. CASAS PALLEROL.

DRÁCENA

Tant los sanjustenchs, com los assí-
duos concurrents á nostra festa major,
recordarán la ressenya que ferem l' any
passat d' aquell arbre que tant euga-
lanava lo jardí de nostre CENTRE, y
del qual ne fou sustret furtivament ó
per sorpresa.

Com lo recort d' aquell vegetal difi-
cilment podia apartarse de nosaltres,
no ia molt temps que un de nostres
amichs se decidí á ferli una visita ín-
tima, tan íntima, que ningú se 'n hau-
ria enterat si no haguessim cregut con-
venient darla á coneixer per medi de
aquesta publicació.

La nit era quieta. Era una nit d' es-
tiu d' aquestas en que la lluna man-
drosament se passeja prenent la fresca
per la gran esplanada que 'n diuhen
immens espay, se's por d' ensopegar
ab las estrellas que li destorban lo pas
y que li podrian fer veurer las idem.

Lo nostre amich, ab las precaucions
propias del cas, conseguí saltar la valla
que á tan simpátich arbre empresona,
y posarse tan aprop seu, que va ser'os
fácil sostenir un rato de conversació
sens que poguessin sentirlos ni 'ls ma-
teixos grills que pels racons del jardí
buscan es'ada.

Al advertir la *Drácena* la presencia
del seu antich admirador, va estendre
las branques sacsejant tota la copa,
creyentse que l' anavan á lliurar de la
opressió en que ja feya temps se tro-
bava.

Un cop desenganyada d' aquesta sa-
tisfacció momentánea, digué girantse
á tots indrets com tement que la sen-
tissin los que continuament la vigilan:

—¿Que tal lo CENTRE, marxa bé?

—No tot lo que voldriam, va contes-
tarli aquell, hi faltas tú.

—«Be prou que ho crech. Cuan desde
aquest lloch retirat y solitari sento las
armonías del piano cada festa que feu
ball, me assaltan infinitat de recorts,

que m' entristeixen y fins á voltas der-ramollágrimas que 's cuida d' aixugar lo sol cuan comensa á treurer lo nas per aquestas montanyas. Aquells bre-nás que sota meu vos arreglavau; aquellas esqueixadas que vos servian d' absenta pera empendrer lo hall, aquellas cantadas que tot sovint me feya 'l coro, aquellas escenas y conver-sacions amorosas que á la meva sombra se sostenian, deya la *Drávena* fent una maliciosa rialleta, tot alló son recorts que fan mes inaguantable lo meu cau-tiveri.

Ja vaig llegir en l' *Eco* del any passat que 'm feyeu una defensa justa y rahonable; vaig llegirho animada per la esperansa de que l' atrevit que havia gosat posarme la ma sobre per treurem de casa meva, s' avergonyiria del seu atreviment y 'm tornaria á mon propi domicili, pero ¡cá! cada dia 'm convenso mes de que hi ha gent que no tenen conciencia y que demanar justicia en certs caràcters es picar en ferro fret.

¡Qui mes felís que jo, rebent las vos-tras visitas! ¡Qui mes felís que jo, fes-tejada sempre per aquella colla de joves de bon humor que tan be saben emplear las horas de descans!

¿Quín delictes he comés, pobre de mí, pera condemnarme á estar presa entre mitj de gent que 'n fan mala cara, ó sino jo 's ne faig á ells? Ja va tenir rahó en Cervantes cuan va dir:

¡Ay! ¡*Desdichada de la que nace her-mosa!*

Sols per aixó jo crech que 'm volen; perque soch bonica.

¡Semb'la impos-ible que haventhi tantas societats pera combatre la esclavitut dels *negres*, no se 'n formi una pera combatre la esclavitut dels *verts!*

Ojalá un dia plugués fum d' estam-pa, que potser allavors tindria qui procuraria per mí, ó be per lletja 'm treurian de la casa, ja que es vist que mentres fassi goig, me tindrán esclavi-sada sense rahó ni justicia de cap mena.

D' aquell modo, aixís que 'm deixes-sin la porta oberta, fujiria corrents y m' entornaria cap al CENTRE, puig crech que lletja y tot me tornariau á admetrer en la vostra amigable compa-nyia.

Es tart y l' *amo* 'ns podria sorpen-drer.

Dona espressions als amichs del CENTRE, y digalshi que voldria tenir una má en cada branca, pera encaixar ab tots el's á la vegada, mentres *espero* 'l moment de que la rahó brilli en las testas ofuscadas, pera tornar á casa d' ells que puch dir ab orgull, que també es á casa meva.»

Lo nostre amich se despedí ab la tristesa que es de suposar, y al saltar la cerca, va not'ar que la *Drávena* tenia las branques caigudas, groch lo tronch y que 's treya lo mocador de la butxa-ca pera aixugarse las llágrimas, tot mirant ab odi envers la casa ahont ha-bitan los que tant injustament la tenen presonera.

Per la nostra part, li agraphim las frases que 'ns dedicá; assegurantli que mentres hi hagi CENTRE y 'l POM DE FLORS publiqui *ECO*, no la olvidarem may.

SUETOS

Ab tot lo goig que pot cabrer en nos-tres cors en eix dia de festa major, sa-ludém ab efusió y entussiasme als distingits patricis Excms. Srs. D. Jo-seph y D. Eduart Maluquer de Tirrell y á sas respectables familias.

Com cad' any, s' han dignat aceptar la nostra humil invitació, y no hi ha pas dupte que las esmentadas personas contribuixen ab sa presencia á do-nar lo major brill y esplendor á nostra festa.

Benviguts sian los nostres apreciajs consocis, y no duptin que en San Just Desvern trovarán cors ag ahits que 's

admiran tant per lo que signifiquen, com per lo molt que valen.

Seguint la costum de cad' any Lo Pom de Flors efectuá lo dia 20 d' Abril, una gira campestre á las vehinas montanyas de Vallvidriera.

La major expansió va regnar en aquella festa, ahont se confonían las espontáneas agudesas dels uns, ab las cansons dels altres, y 'l bullici de tots, no turbant ni 'l mes mínim incident la tranquil·litat d' aquella fontada, que seguirem mentres las noyas nos donguin recapta en la nit de caramellas.

Com ja haurán vist nostres lectors per lo programa, com cad' any amenisarà nostre festa major la orquesta del Sr. Escalas.

No podem renyirhi.

Si aquesta orquesta ja sembla la de casa, y 'ls Srs. Rodó, Salvatori, Escalas y demás ja comensan á ser de la familia.

Deu los conservi las forsas per sonar, y á nosaltres per donar concerts y fer balladas.

VA DE CUENTO

Arriva un carreter á un hostal.

Al posarse al llit, crida al amo y li diu:

—Sobre tot desperieume á las tres.

—No passeu cap cuidado, contestá aquell; tinch un gall que es un rellotje. Al punt de las tres se posa á cantar tan fort que á to's los vehins no 'ls cal passar cap ánsia.

Tocan las tres, y 'l gall, mes dormilega que 'ls altres dias, va permanecer callat damunt la barra del galliner sens mouer l' escándol de costum.

Despert lo carreter per los raigs d' el sol, se vesteix, arregla 'l carro agafa 'l gall y posantlo dintre 'l sarró empren de nou sa via.

Al ser á certa distancia, trova al mosso del hostal y li diu ensenyantli 'l gall:

—Digas al teu amo, que 'l rellotje s' atrassa y que 'l porto á un fondista del pobla vehí, que 'is arregla molt bé.

—Escolta, Met, ¿cuánt te costa aquesta capa?

—Noy, no ho sé; porque cuan la vaig comprar no hi havia ningú á la botiga.

—¡Senyor doctor! ¡Senyor doctor! M' hi empassat una rata.

—Donchs, home, no hi ha mes que empessarse un gat.

Diu un pare renyant á son fill de dotze anys:

—¡Ay gran pillo! ¿Desde cuán fumas?

—Ay papá; desde que jugo al billar.

Durant las huelgas aquestas que han mogut tant esvalot, deya una noya:—'L xicot m' agrada que 'm fassi festas.

E. B.

—¡Pare! ¡pare!

—Qué!

—En Peret. ..

—Vaja, digas, qué ha sigut?

—Que ha pegat al geperut!

—Pobre home! si que es mal fet!

SERAFI PITARRA.

Per sortir dels seus apuros la senyora Encarnació, volgué vendre un llit molt bo que li costava vint duros, y tant bé ab las sevas tretas va sapershi manejar, que al damunt, hi va guanyar mes de vinticinch pessetas.

Imp.—Carretas, 26, interior.